

קרח

רה - בין חמשים השחורות), וממה נפשך ליכא מאה מהמין שנפל.

וכתבו מפרשים, שר"י ס"ל, שכיון „שאם הי' רוצה הי' דורסן ומערבן הכל ביחד“, לכן כולן מצטרפין לבטלה [ואף שאין מבטלין איסור לכתחילה, מבאר התו"ט ד, הני מילי להרבות בהיתר כדי לבטל האיסור, אבל בכה"ג שאינו מרבה בהיתר אלא משנה האיסור מכמות שהי' ומפרידן כאשר הי' מקדם כדי לערבם יחד בכה"ג נ"ל דשרי לבטל לכתחילה].

ובטעמו של ר"ע שמחלק בין ידוע מה נפל ואינו ידוע, כתבוי, דבידוע איזו תאנה נפלה, שחורה או לבנה, „אין מעלות לפי שיכול לאכול האחרות, וכיון דמותרות הן אין מסייעות לבטל, אבל אם אין ידוע אם שחורה נפלה או לבנה נפלה כיון דכולן בספק איסור מעלות זו את זו“.

א. בדיני ביטול תרומה במאה וא' (שה"תרומה: עולה באחד ומאה") שנינו במס' תרומות: ר' יהושע אומר תאנים שחורות מעלות את הלבנות לבנות מעלות את השחורות (תאנה של תרומה שחורה או לבנה שנפלה למאה תאנים של חולין חציין שחורות וחציין לבנות כולן מצטרפין לבטלה. . ואם שחורה נפלה מעלה אחת מן השחורות ואם לבנה מעלה אחת מן הלבנות והשאר חולין כשהיו. ר"ע"ב). . רבי אליעזר אוסר (אם שחורה נפלה השחורות אסורות ואם לבנה נפלה הלבנות אסורות. ר"ע"ב), ורבי עקיבא אומר בידוע מה נפלה (שחורה או לבנה) אין מעלות זו את זו, וכשאינו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו (וברמב"ם, נפסקה הלכה כר' עקיבא, דאם אין ידוע אם שחורה היתה ואם לבנה, עולה באחד ומאה מן הכל“).

והנה טעמו של ר"א האוסר בדין זה, לכאורה מובן בפשטות, שהרי במציאות לא נתערבה התרומה אלא בחמשים (אם לבנה - בין חמשים הלבנות, ואם שחור

(5) ר"ע"ב למשנה שם. וראה הערה הבאה.

(6) ובר"ש שם ד"ה ר"א כתב, דבר פדי בירושלמי שם מפרש, דהוא „משום דאם רצה טוחן ומתיר“. ולפנינו בירושלמי אי, „בר פדי“ אמר טוחן ומתיר (ואף על גב דבר פדי“ אמר אין בלילה אלא ליין ושמן בלבד מודה הוא הכא שהן נבללות), והיינו א' שאיזו בפי' דעת רבי יהושע, ב' לא נאמר שכיון שאם רצה לטחון בטל לכן מותר גם בלי טחינה, אלא „טוחן ומתיר“, ובפי' פ"מ דהכוונה כפשטוה, ש„טוחן ודורס את כולן שיהיו נבללין זה עם זה ומתיר אותן ע"י כך“. ואולי היתה לפני הר"ש גירסא אחרת בירושלמי, או שמפרש כן בדרי בר פדי" - ראה תוס' אנשי שם למשנה שם. ואכ"מ.

(7) במשנה תרומות שם.

(8) ר"ש. פ"י הרא"ש. ר"ע"ב - סוף משנה.

(1) כדעת ר"א בפ"ד דתרומות מ"ז. וכ"פ הרמב"ם הל' תרומות פ"ג ה"א. וראה ג"כ שם.
(2) „למה סמכו על שיעור מאה בתרומות שהרי תרומת מעשר אחד ממאה ומקדש הכל שנאמר (פרשתנו יח, כט) את מקדשו ממנו אמרו חכמים דבר שאתה מרים ממנו אם חזר לתוכו מקדשו“ (רמב"ם הל' מאכלות אסורות פט"ו הט"ז), והוא מספרי פרשתנו שם. ירושלמי תרומות פ"ד ה"ז. וראה לקמן הערה 14.

(3) פ"ד מ"ח.

(4) הל' תרומות רפ"ד.

עת האדם יש תערובת של איסור בהי-
תר, אבל גם זה מספיק לבטל האיסור.

(ב) גם תערובת יבש ביבש היא בה-
חפצא, כי גדר „תערובת” הוא זה שאי
אפשר להכיר בין ההיתר והאיסור.

וזהו טעם פלוגתת ר”א (שאוסר) ור”י
ור”ע:

ר”א ס”ל שגם גדר תערובת יבש יבש
צ”ל בהחפצא, ולכן ס”ל שאין הלבנות
יכולות להעלות את השחורות (וכן להי-
פך), שאין כאן תערובת במציאות, וכנ”ל
בלשון התוספות שאי אפשר שיתערבו כי
לעולם ניכרות בפ”ע.

משא”כ ר”י ור”ע ס”ל דתערובת יבש
ביבש מספיק גם כשהוא רק מצד הגב-
רא, בידיעת האדם (שאינו ידוע), היכן
האיסור). וזהו גם טעמו של ר”ע דס”ל
ד„כשאנו ידוע מה נפלה מעלות זו את
זו” — מחמת תערובה בידיעת האדם, וב-
נדר”ד בידיעתו הם מעורבין בכל המאה.

ועפ”ז יש לבאר גם טעמו של ר”י
דס”ל שכולן מצטרפין לבטלה לפי „שאם
הי’ רוצה הי’ דורסן ומערבן הכל ביחד”
(אף שלא דורסן ועירבן): הדריסה בתא-
נים היא (לא רק בגדר „אם הי’ רוצה”
סתם, אלא זוהי) דרך הכל לדרוס התא-
נים¹²: וכיון שתערובת דיבש ביבש הוא

וצריך להבין טעמו של ר”י — מה
בכך „שאם הי’ רוצה הי’ דורסן ומערבן
הכל ביחד”, הרי בפועל לא טחנן ודרסו,
ואיך מעלות זו את זו?

וכן צ”ע בדעת ר”ע — מה בכך שה-
אדם אינו יודע אם שחורה היתה או
לבנה ו„כולן בספק איסור”, הרי ספק זה
הוא רק בהידיעה דהאדם, אבל במציאות
— לא נחשבה התרומה במאה (שהרי
תאנה לבנה אינה מתערבת עם תאנה
שחורה (וכן להיפך), ובלשון התוספות
„אין השחורות ראיות להיות בספק
דימוע שלעולם השחורות ניכרות מתוך
לבנות”): ואין כאן תערובת של אחד
ומאה¹³?

ב. ויש לומר, שר”א ר”י ור”ע פליגי
בכללות גדר ביטול בתערובת יבש ב-
יבש — שאינה דומה לתערובת לח בלח,
שזו היא תערובת ממש, שנעשו מציאות
אחת שאי אפשר להפריד ביניהם, מ-
שא”כ יבש ביבש שכל אחד נפרד בפני
עצמו, אלא שהאדם אינו יודע איפה
נמצא האיסור — ויש לבאר גדרה של
תערובת זו בשני אופנים¹⁴:

(א) גדר תערובת יבש ביבש אכן שונה
מגדר תערובת לח בלח, שאינה תערובת
בהחפצא אלא רק מצד הגברא, שבידי-

(12) לא רק להאדם, אלא לכל בני אדם, וגם
א”א לברר. ולהעיר משו”ע יו”ד סצ”ח ס”ג. ט”ז
שם סק”ו. ואכ”מ.

(13) ראה משנה ראשונה למשניות שם מ”ח
סד”ה ר”י, שתייר כן קושיית התו”ט על הרע”ב
הא אין מבטלין איסור לכתחילה. וראה תוס’ אנשי
שם שם בסופו. וביריד”ב לירושלמי תרומות שם
ה”ז מפרש בר”ש ורע”ב „וכיון שבידו לעשות כן
ע”כ עולה” (אלא שביאורו הוא בא”א מהמבואר
בפנים).

(9) ד”ה והתחתונות — זכחים עג, א (כדברי
ר”א).

(10) ראה במשנה ראשונה למשנה תרומות
פ”ד שם, מ”ש לבאר מחלוקת התנאים שם. ובכמה
מפרשי המשנה והירושלמי שם.

(11) להעיר מבי’ הדיעות בגדר ביטול ברוב,
אי משום דאולינן בתר רוב ותולין בכל א’ שהוא
מן הרוב (ההיתר), או שהאיסור מתבטל ונהפך
להיות היתר — ראה אנציקלופדי’ תלמודית ע’
בטול ברוב בתחלתו. וש”נ.

במשנה"י „סאה תרומה שנפלה לפחות ממאה (סאה) ואח"כ נפלו שם חולין אם שגג מותר", דאף שמתחלה לא היו מאה לבטל ונדמעו, הרי כשאח"כ נפל שם עוד בשוגג מצטרפין לבטל, ולמה לא נאמר גם כאן דכאשר שכח (וה"ז שוגג) הרי כולן בספק איסור ומצטרפין לבטל?

ויש לומר, שלדעת הירושלמי (ופסק הרמב"ם) – סברת ר"ע היא אופן שלישי בגדר תערובת יבש ביבש. דלדעת ר"י כל גדר התערובת הוא אך ורק בידיעת ומחשבת האדם, אבל ר' עקיבא ס"ל, דאף שיסוד תערובת יבש ביבש הוא מצד ידיעת ומחשבת האדם, הרי המצב בידיעת האדם פועל על החפצא. שזהו חידוש התורה בדין תערובת יבש ביבש, דאף שמצד המציאות עצמה, אין האיסור מעורב ממש בההיתר ורק שאינו ניכר בפ"ע, וא"כ יסוד גדר התערובת הוא מצד המצב של ידיעת האדם, הרי מצב זה בידיעת האדם פועל שינוי במציאותו של הדבר, כאילו הם מעורבים ממש.

ולכן חלות דין תערובות מצד ידיעת האדם היא רק כאשר לא ידע בשעת הנפילה, שאז אנו אומרים שהתערובת ש"מצד ידיעת האדם פועלת חלות דין תערובת, וכאילו נפלה במאה, אבל כאשר בשעת הנפילה ידע, ונמצא דב"דעת האדם לא היו השחורות והלבנות מעורבות, אין השכחה שלאח"י יכולה לחדש בהתאנים, מאחר שמצד התאנים הרי הלבנות והשחורות אינן מעורבות, ושכחה אינה יכולה לעקור מציאות זו (וגם לעקור את ידיעת האדם בשעת הנפילה, שה"י ידוע לו אם שחורה נפלה או לבנה נפלה).

(לא התערובת בפועל, במציאות, בהחפצא, אלא) התערובת שבידיעת ומחשבת האדם, ס"ל לר"י, דכיון דרגיל ובמילא ברצונו לדרוס התאנים, הרי ברצונו (ומחשבתו) של האדם אינו מפריד ומחלק בין השחורות והלבנות וה"י תערוך בת כל המאה ברצון ומחשבת האדם.

ג. והנה בירושלמי"י יש פלוגתא בדעת ר' יהושע, אם זה שמעלות זו את זו הוא גם בידוע איזו נפלה (שחורה או לבנה), או בידוע איזו נפלה גם ר"י ס"ל דאין מעלות זו את זו, ולפי זה, המחלוקת בין ר' יהושע לרבי עקיבא היא, „בשידע ושכח, על דעת"י דרבי יהושע מעלה על דעת"י דרבי עקיבא אינו מעלה" „רבי יהושע ס"ל שכיון דשכח הוי כאינו ידוע לו בשעת שנפלה, ור"ע ס"ל שהואיל וידע בשעה שנפלה אין מעלות זו את זו, אע"פ ששכח אח"כ"י¹⁴). והרמב"ם שפסק כר' עקיבא (כנ"ל), פסק ג"כ כדברי הירושלמי, ד"ידע מה היתה אחר שנפלה ושכח הרי כולן מדומעות".

ולכאורה צ"ע סברת ר"ע למה כ"י שידע ושכח כולן מדומעות ואין מבטלות זו את זו, הרי עכשיו כולן בכלל ספק איסור? ואין לומר דכיון שכבר נדמעו החמשים (כשידע), שוב אין מתבטלים אח"כ כששכח"י – שהרי מפורש

14) ולהעיר דמן התורה אף תרומה בטלה ברוב ואיסור דימוע בפחות ממאה ואחד הוא מדרבנן, ודרשת חז"ל הנ"ל (הערה 2) היא אסמכתא בעלמא (ראה רמב"ם הל' תרומות ספ"ד. תוד"ה ועולה – ב"מ נג, א. ד"ה אתי דימוע – נדה מז, א. ועוד).

15) תרומות שם ה"ז.

16) פני משה שם.

17) ראה מלאכת שלמה כאן מט"מ מפי' הר"ש

שיריליו „דכיון דנאסרו נאסרו".

18) תרומות פ"ה מט"מ. רמב"ם שם פ"ג ה"י.

שבהי, כי גם להדיעות דאין המחשבה פועלת שתהא תרומה, הרי עכ"פ מועלת להתיר הטבל באכילה²², דנותן עיניו בצד זה ואוכל בצד זה, וגו' נלמד ממ"ש ונחשב²³.

ומעין זה בנדר"ד, ידיעת ומחשבת האדם פועלת על חפץ שחוץ ממנו ש- נעשה מותר באכילה. ומצד הכשרות ב- אכילה לישראל²⁴ הרי זה גופא עלי' בהדבר, כנ"ל.

ומזה הוראה בדבר גודל ערך ידיעת ומחשבת האדם – שמזה יש ללמוד הן בצד הלא טוב, עד כמה צריכים להיות זהיר ממחשבה בלתי טובה, כי נוסף על חומר הדבר מצד עצמו הרי זה מזיק גם לעולם סביבו²⁵, והן – ומרובה מזה טובה – בגודל העילוי והצורך במחשבה טובה, לחשוב בטובת הזולת, דנוסף על העזרה במעשה בפועל או בדיבור, הרי גם מחשבה מועלת הרבה²⁶.

בסגנון אחר: כדי שידיעת האדם תפעול דין בהחפצא, התאנים השחורות והלבנות, שמצ"ע אינן מעורבין, צריך להיות שינוי בתאנים עצמן, שנפלה שחור רה או לבנה, שבוה נעשה כאן עירוב במציאות, שהתאנה השחורה היא בתוך השחורות, ואז כאשר אין ידוע איזו מהם נפלה, הרי העירוב בדעת האדם פועל עירוב בהתאנים שנפלה בהן תאנה של תרומה, אבל כאשר ידע ושכת, אין שכחת האדם מערבת התאנים שבמצוי- אות אינן מעורבין.

ד. ויש להסביר הטעם שענין זה, ידיעת ומחשבת האדם בכוחה לפעול בדבר שחוץ ממנו, מפורש בתרומה דוקא – כי יסוד הדין דמחשבה פועלת מפורש בנוגע לתרומה, שלמדין ממ"ש²⁷ „ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן“, „במחשבה בלבד תהי' תרומה“²⁸.

ואף שבנדר"ד המדובר אינו בדין הפרשת וקדושת תרומה אלא בדין ביטולה של התרומה, שהתאנים מותרות באכילה, מ"מ זה נובע מכך שבדיני תרומה מחשבת האדם יש לה כח מיוחד.

ובעומק יותר יש לומר (ע"ד הרמז), שגם ע"י התרת כל התאנים לאכילת יש- ראל נפעל בהם ע"ד הפרשת תרומה, וכדיוק לשון המשנה „מעלות זו את זו“, אף שהכוונה היא שהותרו באכילה, כי זה גופא שהתאנים הותרו באכילה לישראל פועל בהם עלי', גם לפני שה- אדם אוכלם.

והוא ע"ד ענין התרומה שישנה במח-

(21) קידושין מא, ב.

(22) ראה לקוטי לוי"צ – אגרות קודש (ע' דש ואילך). ושו"נ. וראה תשובות וביאורים (קה"ת, תשל"ד) ס"ד ס"ב הערה 8 (אגרות – קה"ת, תשמ"ו – ח"א ע' רלט בהערה).

(23) ראה רש"י קידושין שם ד"ה במחשבה. רש"י ותוס' ד"ה ובמחשבה – גיטין לא, א: מנחות נה, א. וראה בכל הנ"ל (בנוגע לתרומה במחשבה) אנציקלופדי' תלמודית כרך י"ד ע' רעו. ואילך. ושו"נ.

(24) כידוע שדברים שאפשר שהאדם יעשה בהם מצוה וכי"ב הם למעלה משאר דברים שאינם ראויין שהאדם יקיים בהם מצוה (או לומר ברכה עליהם וכי"ב) – ראה המשך תער"ב ח"ב ע' תתפג. ע' תתקסא. ועוד.

(25) ראה זכר"י ז, י"ד. ח, יז. תניא אגה"ק ס"ס כב (קלה, ב).

(26) ראה בארוכה לקד"ח ח"א בתחלתו. סה"מ

(19) יח, כז.

(20) רמב"ם הל' תרומות פ"ד הט"ז. שו"ע

י"ד ששל"א סעיף מו. וראה שו"ע אדה"ז או"ח

סתנ"ז ס"ח.

ועל ידי שכאור"א מישראל חושבים אך טוב א' על זולתו, הרי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה⁸⁷, שהקב"ה מביא שחפנעול ובמעשה בפועל, ומגלה בכ"א מישראל, באיזה מצב שהוא, את (העלם)

תש"ג ס"ע 91 ואילך בשם הרלב"ג. וראה כתר שם טוב (קה"ת) אות מג. רטז (כסופה). רפה. ועוד.
 (27) קידושין מ, א. ולהעיר מתניא פט"ז.

סה"מ תש"ב ע' 87.

הטוב שבו, שיבוא לפועל במחשבה דיבור ומעשה שלו, בחיי היום-יום בקיום ה- תורה ומצותי⁸⁸,

ועי"ז מקרבים את הגאולה האמתית והשלימה, ביאת כל ישראל כל יושבי" על אדמתם, וקיום מצות תרומה וכל המצוות התלויות בארץ, כפשוטן בכל הפרטים, ולכל הדיעות מדאורייתא, ב- מהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"ק 9 עקב תשמ"ה)

קרח ב

אמור⁶ (גבי איסור אכילת תרומה בטומא-אה) נאמר „ולא ישאו עליו חטא ומתו בו“.

וצ"ע, מדוע סתם רש"י ולא פירש מה הם שני האיסורים שבכתוב זה. ובפרט שמצינו כמה פירושים בחז"ל ומפרשי המקרא בביאור הכפל שבכתוב, ואילו בפרש"י אין זכר, לכאורה, ליישוב שאלה זו⁷.

ב. לכאורה יש לומר, שאין רש"י צריך לפרשו, כי מובן מלשון הכתוב עצמו: „ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו“ קאי במעשר שלא הורמה ממנו תרומת מעשר, ש„אם לא תרימו תשאו חטא“; וסיום הכתוב, „ואת קדשי בני ישראל לא תחללו גו“ קאי על זר (ישראל או לוי) האוכל תרומת מעשר, כלשון הכתוב „ואת קדשי בני ישראל לא תחללו“ (דקאי על דבר שכבר קדוש), וחילול הקודש הוא ע"י אכילת הקודש.

אבל דוחק גדול לומר שלפרש"י ה-

א. בסיום דיני תרומת מעשר (שבסוף פרשתנו) נאמר: „ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו, ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו“. ובפרש"י: „ולא תשאו עליו חטא וגו' – הא אם לא תרימו תשאו חטא. ולא תמותו – הא אם תחללו תמותו“. וכוונת רש"י בפשטות (כמבואר במפרשים), שהכתוב לא בא להשמיענו שאם ירימו הלויים תרומת מעשר לא יחטאו ולא יענשו – דמאי קמ"ל – אלא בא ללמדנו בלשון שלילה את האיסור והעונש, ד„אם לא תרימו תשאו חטא“, ו„אם תחללו תמותו“.

והנה מאריכות לשון הכתוב ופרש"י משמע, שיש כאן שני ענינים (איסורים) שונים – (א) „ולא תשאו עליו חטא בהרימכם גו“ (ב) „ואת קדשי בני ישראל לא תחללו גו“. דאת"ל שכל הכתוב איירי בענין אחד, ונשיאת החטא היא היא העונש מיתה שנאמר בסיום הכתוב, „ולא תשאו עליו חטא למות“ (וכיו"ב) – ע"ד לשון הכתוב לעיל בפרשתנו „ולא יקרבו גו' אל אהל מועד לשאת חטא למות“, ועד"ז לעיל בפ'

(6) כב, ט. וראה גם קדושים יט, ת. ועוד.

(7) ובנחלת יעקב על פרש"י כאן מתרץ הכפל, ד„ולא תשאו עליו חטא קאי על אם לא תרם מן המוכחר כו' [דרשת הספרי עה"פ. יבמות פט, ב] וקרא דולא תחללו קאי אביווי אפי' כהן המסייע [ספרי עה"פ. בכורות כו, ב] וכ"ש חילול אחר“.

אבל צע"ג לפרש כן בפרש"י שאין בו אף רמז לכ"ז. ועוד זאת – רש"י בפרשתנו (יה, ל) פ"י „חלבו“ על תרומת מעשר (ולא על החיוב לתרום מן המוכחר).

(8) ראה רש"י אמור כב, טו.

(1) ית, כה ואילך.

(2) ית, לב.

(3) ראה רא"ם, גו"א ועוד.

(4) ועוד זאת – אם הכוונה השלילה, הול"ל בדרך לא זו אף זו: מקודם „לא תמותו“, ואח"כ – אשר (לא רק ש„לא תמותו“, אלא שגם) „לא תשאו עליו (אפי') חטא“ (הקל ממיתה). ועכ"ז שכונת הכתוב היא – החיוב, והו' סדר הכתוב, שאם לא תרימו, לא רק ש„תשאו חטא“, אלא גם „תמותו“.

(5) ית, כב.